

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **L. H.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 5. 2019, č. j. 18 Ad 28/2018-25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 3. 2018, č. j. 153241/2018/OOI, odejmul Úřad práce ČR - krajská pobočka v Ostravě (dále jen „úřad práce“) žalobkyni s účinností od 1. 11. 2014 dávku pomoci v hmotné nouzi - doplatek na bydlení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/124784-923, sp. zn. SZ/MPSV-2018/89931-923, a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 9. 5. 2019, č. j. 18 Ad 28/2018-25, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud připomněl, že v této věci zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost již dvakrát, poprvé rozsudkem ze dne 21. 7. 2016, č. j. 18 Ad 59/2015-32, a podruhé rozsudkem ze dne 5. 12. 2017, č. j. 18 Ad 27/2017-26. Krajskému soudu je známo, že posouzení existence nároku a výše doplatku na bydlení je závislé na výstupech automatizovaného systému, který zajišťuje žalovaný. Tímto způsobem je při složité konstrukci výpočtu výše konkrétní dávky posílena správnost výpočtu, uchování dat, snížena

chybovost a významně urychleno rozhodování o nárocích klientů; to konstatoval již v rozsudku č. j. 18 Ad 59/2015-32.

[4] V případě žalobkyně však správní orgány obou stupňů nedostatečně odůvodnily dosažení jednotlivých hodnot do výpočtu měrné spotřeby tepelné energie na vytápění (MSTEVYT) v bytě žalobkyně. Výsledek tohoto výpočtu přitom ovlivňuje výši odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), a tím i vznik nároku na doplatek na bydlení. Výpočet měrné spotřeby tepelné energie na vytápění je dán následujícím vzorcem: $MSTEVYT = MUSTEVYT * PPB * PVM / (2,7 * 3,6)$; kde MUSTEVYT je měrný ukazatel spotřeby tepelné energie na vytápění, PPB podlahová plocha bytu a PVM průměrná výška místnosti. V nyní projednávané věci oba správní orgány do tohoto vzorce dosadily ještě koeficient 1,2, tj. $MSTEVYT = 1,2 * MUSTEVYT * PPB * PVM / (2,7 * 3,6)$.

[5] Již v rozsudku č. j. 18 Ad 27/2017-26, krajský soud také konstatoval, že hodnota MUSTEVYT ($0,55 \text{ GJ/m}^2$) dosažená do výše uvedeného vzorce v případě žalobkyně není dostatečně přesvědčivě odůvodněna. K témuž závěru dospěl v této věci opětovně.

[6] Úřad práce ve svém rozhodnutí uvedl, že „MUSTEVYT se zjistí podle teplotního pásma, bez vlivu denostupňů, z tabulky poskytnuté ERÚ [Energetickým regulačním úřadem, pozn. soudu]. Je udávána v GJ/m^2 rok na 2,7 m výšku místnosti.“ Ve správním spisu se dále nachází tabulka „Výpočet spotřeby tepelné energie na jednotkové množství započitatelné podlahové plochy v závislosti na teplotním pásmu a středním počtu denostupňů“, ze které vyplývá, že pro Moravskoslezský kraj, Ostravu – město je normovaná měrná spotřeba tepelné energie na vytápění $0,55 \text{ GJ/m}^2$. Tato tabulka měla dle e-mailové komunikace vzejít ze společného jednání ERÚ a žalovaného. Podle krajského soudu však není zřejmé, zda ji poskytl ERÚ, jak se píše v odůvodnění rozhodnutí úřadu práce, kdy byla vydána a zda hodnoty v ní uvedené jsou aktuální, případně na jaké období se tyto hodnoty vztahují.

[7] Krom toho oba správní orgány ve svých rozhodnutích uvádějí, že přihlížely k vyhlášce č. 152/2001 Sb., kterou se stanoví pravidla pro vytápění a dodávku teplé užitkové vody, měrné ukazatele spotřeby tepla pro vytápění a pro přípravu teplé užitkové vody a požadavky na vybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji regulujícími dodávku tepelné energie konečným spotřebitelům (dále jen „vyhláška č. 152/2001 Sb.“), podle níž hodnota MUSTEVYT při vytápění z ostatních zdrojů tepla odpovídá $0,55 \text{ GJ/m}^2$. Vyhláška č. 152/2001 Sb. však byla s účinností od 1. 9. 2007 nahrazena vyhláškou č. 194/2007 Sb., kterou se stanoví pravidla pro vytápění a dodávku teplé vody, měrné ukazatele spotřeby tepelné energie pro vytápění a pro přípravu teplé vody a požadavky na vybavení vnitřních tepelných zařízení budov přístroji regulujícími dodávku tepelné energie konečným spotřebitelům, a proto z ní nelze vycházet ani k ní přihlížet. Je proto také zcela irelevantní, že hodnota MUSTEVYT $0,55 \text{ GJ/m}^2$ dle výše uvedené vyhlášky byla do vzorce v projednávaném případě zakomponována „v souladu s platnou legislativou v době návrhu výpočtu“, jak uvedl ve svém odůvodnění úřad práce. Vyhláška č. 194/2007 Sb. přitom v příloze č. 2 pod písm. a) uvádí jiné hodnoty MUSTEVYT než dříve účinná vyhláška č. 152/2001 Sb. Krom toho obě vyhlášky rozlišují mezi vytápěním násypnými kotli na tuhá paliva a vytápěním z jiných zdrojů tepla a pro tyto způsoby vytápění stanoví rozdílné hodnoty MUSTEVYT. Oběma správním orgánům je přitom známo, že žalobkyně používá pro vytápění z 95 % koks a z 5 % dřevo, a vytápění má tedy zajištěno násypným kotlem na tuhá paliva.

[8] S ohledem na výše uvedené krajský soud shledal, že rozhodnutí správních orgánů jsou rozporuplná a nepřezkoumatelná, neboť na jedné straně udávají hodnotu MUSTEVYT ve výši

pokračování

0,55 GJ/m² s přihlédnutím k vyhlášce č. 152/2001 Sb., účinné do 31. 8. 2007, a na straně druhé odkazují na hodnotu MUSTEVYT zjištěnou z tabulky poskytnuté ERÚ, přičemž tato tabulka není nijak konkretizována a není odůvodněno, proč správní orgány právě z této tabulky hodnotu MUSTEVYT získávají.

[9] Krajský soud dále přisvědčil žalobkyni v tom, že správní orgány nijak neodůvodnily dosazení koeficientu 1,2 do předmětného vzorce. Ve správním spise není založen dokument ERÚ – „*Průvodce spotřebou – manuál*“, ze kterého úřad práce tento koeficient dovodil. Žalovaný sice na uvedený dokument ERÚ neodkazuje, ale uvádí, že detailním propočtem v určitých případech je určená spotřeba tepla navýšena o 20% (tedy na koeficient 1,2). Z rozhodnutí správních orgánů ani z jejich správních spisů však není seznatelné, o jaký detailní propočet se jedná. Krajský soud uzavřel, že pokud žalobkyně neustále zpochybňuje hodnoty, které se do výše uvedeného vzorce dosazují, je na správních orgánech, aby byly tyto hodnoty náležitě odůvodněny a podklady, ze kterých tyto hodnoty vyplývají, byly založeny ve správním spise.

[10] Proti tomuto rozsudku podává žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel obsáhle zrekapituloval průběh dosavadního řízení před správními orgány a před krajským soudem. Uvedl, že doplatek na bydlení je projevem ústavně zaručeného práva na pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek zakotveného v čl. 30 odst. 2 Ústavy; toho se však lze domáhat jen v mezích zákonů, které citované ustanovení provádějí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 Ads 53/2018-49, z něhož se podává, že použití aplikačního programu slouží nejen k ulehčení práce správních orgánů, ale i k objektivnějšímu rozhodování o dávkách pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory.

[12] Namítá, že hlavním důvodem odnětí doplatku na bydlení žalobkyni bylo snížení odůvodněných nákladů na bydlení, protože v měsíci říjnu 2014 žalobkyně nehradila zálohu na elektřinu, jelikož jí byl vrácen přeplatek ve výši 1 470 Kč. I kdyby žalovaný namísto odůvodněných nákladů na bydlení (3 610,59 Kč) započel její skutečné náklady na bydlení (3 658 Kč), nárok na doplatek na bydlení by jí nevznikl. Totéž by platilo i v případě změny MUSTEVYT z 0,55 GJ/m² za otopné období na hodnotu 0,47 GJ/m² podle aktuálně účinné vyhlášky č. 194/2007 Sb.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a rozporuplné. Uvedl, že „[p]ři prvotním stanovení hodnoty MUSTEVYT se podpůrně vycházelo z vyhlášky č. 152/2001 Sb. a normy ČSN 060210 (výpočet tepelných ztrát budov při ústředním vytápění – norma byla zrušena). Vyhláška č. 152/2001 Sb. byla nahrazena vyhláškou č. 194/2007 Sb., avšak vzhledem k faktu, že k vyhlášce č. 152/2001 Sb. bylo pouze přihlédnuto, nevznikla potřeba úpravy koeficientu MUSTEVYT“.

[14] Dále stěžovatel rekapituluje vývoj právní úpravy poskytování dávek pomoci sociálně potřebným občanům a uvádí, že při stanovení ceny spotřebovaných energií pro účely výpočtu dávek pomoci v hmotné nouzi podle zákona o pomoci v hmotné nouzi se vycházelo ze všech dostupných zdrojů, co se týká energií; jedním z nich byla i vyhláška č. 152/2001 Sb. Hodnota 0,55 GJ/m², stanovená citovanou vyhláškou pro místnost o výšce stropu 2,7 m, vytápěnou z ostatních zdrojů tepla, byla zadána do aplikačního programu jako jednotný koeficient a je vyjádřením faktu, že výše doplatku na bydlení není ovlivněna každou jednotlivou specifickou situací bydlení každého jednotlivce (osob společně posuzovaných). Tomu odpovídá i skutečnost,

že koeficient $0,55 \text{ GJ/m}^2$ za otopné období od 1. září do 31. května je pro nárok a výši doplatku na bydlení užíván celoročně.

[15] Co se týče navýšení spotřeby tepla o 20 % (koeficient 1,2) žalovaný namítá, že tato hodnota odráží skutečnost, že byty ve starších zástavbách bez renovací a zateplení mají vyšší spotřebu energie na vytápění. Hodnota MUSTEVYT $0,55 \text{ GJ/m}^2$ navýšená o 20 % činí $0,66 \text{ GJ/m}^2$, což převyšuje i hodnotu stanovenou ve vyhlášce č. 194/2007 Sb. ($0,6 \text{ GJ/m}^2$). Dávky pomoci v hmotné nouzi jsou posledním záchranným sociálním systémem, v němž se osobám zohledňují náklady na bydlení v nejnižší nutné výši, správní orgán přitom vychází ze skutečných nákladů na bydlení v místě obvyklých. Není povinen vycházet ze stáří budovy a jejích tepelně technických vlastností; navýšením spotřeby energie na vytápění o 20 % tak dochází k jakési kompenzaci.

[16] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala námitky uplatněné v odvolání a žalobě. Uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí popírá dříve vydaná rozhodnutí v téže věci, argumentace stěžovatele je nesrozumitelná. Žalobkyně trvá na tom, že žalovaný zadává do vzorce nedoložená a neodůvodněná data a nepostupuje ani v souladu s jím odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 53/2018-49, z něhož podle žalobkyně plyne, že každý údaj, který je ve vzorci uveden, musí být řádně odůvodněn.

[17] Z dosavadního průběhu řízení lze seznat, že stěžovatel pravděpodobně uplatňuje stejnou hodnotu MUSTEVYT pro celé území ČR. S touto konstrukcí však žalobkyně nesouhlasí, domnívá se, že náklady na vytápění se v jednotlivých regionech výrazně liší s ohledem na teplotní pásmo. Namítá, že částky za vytápění vypočtené aplikačním programem nelze zahrnout ani pod jednu z kategorií nákladů, které rozeznává § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, tj. náklady skutečné a náklady v místě obvyklé. Skutečné náklady na vytápění bytu žalobkyně přitom stěžovatel nezná, neboť od ní jeho pracovníci doklady za nákup paliv nikdy nepřevzali, ačkoli je opakovaně předkládala. Proto se žalobkyně podivuje nad jeho argumentací, že i v případě započtení skutečných nákladů na bydlení (respektive vytápění) by jí na doplatek nárok nevznikl. Žalobkyně také nesdílí názor stěžovatele, že doplatek na bydlení nemá reflektovat každou jednotlivou situaci žadatele o dávku.

[18] Podle žalobkyně není dostatečně odůvodněn ani koeficient 1,2, tj. 20% navýšení vypočtené hodnoty směrné spotřeby tepla.

[19] V doplnění vyjádření žalobkyně uvedla, že po zrušení napadeného rozhodnutí žalovaný ve věci znovu rozhodl a její odvolání opětovně zamítl (rozhodnutí ze dne 25. 11. 2019, č. j. MPSV-2019/233680-923). Z tohoto rozhodnutí podle žalobkyně vyplývá, že dokumenty ERÚ (tabulka výpočtu spotřeby tepelné energie podle teplotního pásma a Průvodce spotřebou - manuál) neexistují, neboť je nemají k dispozici ani správní orgány, ani společnost OKsystem, a. s., spravující systém pro výplatu dávek pomoci v hmotné nouzi, ani Ministerstvo průmyslu a obchodu, jakožto gestor vyhlášky č. 194/2007 Sb.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Úvodem je třeba předeslat, že stěžovatel v kasační stížnosti podřadil své námitky pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Důvod podle písm. b) citovaného ustanovení

pokračování

ovšem z logiky věci připadá v úvahu pouze tehdy, podává-li kasační stížnost žalobce. Jeho výchozím předpokladem je totiž skutečnost, že *krajský soud napadené rozhodnutí nezrušil*, ačkoli tak pro důvodně vytykané vady správního řízení učinit měl. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že *napadené rozhodnutí muselo být zrušeno*, neboť trpí vadou nepřezkoumatelnosti; namítá tedy fakticky nesprávné posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní litery § 103 odst. 1 s. ř. s. je však záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[23] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím úřadu práce neposkytují uspokojivou odpověď na žalobkyní opakovaně vznášenou otázku, jak oba správní orgány dospěly k hodnotě MUSTEVYT 0,55 GJ/m², kterou dosazují do vzorce výpočtu měrné spotřeby tepelné energie pro vytápění. Ke stejnému závěru dospěl také v případě dosazení koeficientu 1,2 do předmětného vzorce, tj. navýšení měrné spotřeby tepelné energie o 20 %.

[24] Úřad práce na straně 2 rozhodnutí ze dne 19. 3. 2018 uvedl, že hodnota „MUSTEVYT se zjistí podle teplotního pásma, bez vlivu denostupňů, z tabulky poskytnuté ERÚ“. V následujícím odstavci však konstatuje, že „bylo přihlédnuto k měrnému ukazateli spotřeby tepelné energie na vytápění a na dodávku teplé užitkové vody podle § 5 vyhlášky č. 152/2001 Sb. – na vytápění 0,55 GJ/m² za otopné období. Tento ukazatel byl zakomponován v souladu s platnou legislativou v době návrhu výpočtu.“ Ačkoli s účinností vyhlášky 194/2007 Sb. došlo ke snížení hodnoty uvedeného ukazatele, byl pro výpočet i nadále používán ukazatel původní (viz str. 3 rozhodnutí úřadu práce). Úřad práce pro své rozhodnutí sice vyžádal od provozovatele aplikačního programu (společnosti OKsystem, a. s.) tabulku „Výpočet spotřeby tepelné energie na jednotkové množství započítatelné podlahové plochy v závislosti na teplotním pásmu a středním počtu denostupňů“, z této tabulky však není zřejmé, kdo ji vydal, zda a případně proč je pro správní orgány závazná, či zda je vůbec aktuální. Původ této tabulky neobjasňuje ani e-mailové sdělení zaměstnance společnosti OKsystem pracovníci úřadu práce ze dne 15. 3. 2018, že vzešla ze společného jednání ERÚ a žalovaného.

[25] V rozhodnutí úřadu práce se dále pojednává o rozdílech ve spotřebě tepelné energie bytů v závislosti na kvalitě jejich zateplení. Tyto odlišnosti mají vyplývat z dokumentu ERÚ „Průvodce spotřebou – manuál“ a představují rozpětí – 40 % u dobře zaizolovaného bytu a + 60 % u špatně zaizolovaného bytu (viz str. 3). Úřad práce pak v následujícím odstavci bez bližšího odůvodnění uvádí, že z tohoto důvodu přidává do vzorce výpočtu měrné spotřeby tepelné energie „koeficient navýšení spotřebované energie o 20 %“. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše uvedený dokument ERÚ ve správním spise založen není, a nelze proto ani zjistit z jakého důvodu vyvstala potřeba navýšit spotřebu tepelné energie právě o 20 %.

[26] K odvolací námitce žalobkyně, že není zřejmé, zda hodnota 0,55 GJ/m² vyplývá z odkazované tabulky ERÚ (o níž se žalobkyně domnívá, že neexistuje), anebo ze zrušené vyhlášky č. 152/2001 Sb., stěžovatel na str. 6 napadeného rozhodnutí tautologicky zopakoval, že měrný ukazatel spotřeby tepelné energie „byl zjištěn podle teplotního pásma, bez vlivu denostupňů“; o tom, zda tato hodnota byla či nebyla zjištěna z tabulky ERÚ přitom mlčí. Dále konstatoval, že „[p]řítomným stanovením hodnoty MUSTEVYT se podpůrně vycházelo z vyhlášky č. 152/2001 Sb. [...] a normy ČSN 060210 (výpočet tepelných ztrát budov při ústředním vytápění – norma byla zrušena). Vyhláška č. 152/2001 Sb. byla nabržena vyhláškou č. 194/2007 Sb. [...], avšak vzhledem k faktu, že k vyhlášce bylo pouze přihlédnuto, nevznikla potřeba úpravy koeficientu MUSTEVYT.“ Stěžovatel dodal, že citované

vyhlášky stanoví vícero koeficientů, užití jednotného koeficientu $0,55 \text{ GJ/m}^2$ je však podle jeho názoru vyjádřením skutečnosti, že nárok a výše doplatku na bydlení nejsou ovlivněny každou jednotlivou situací žadatele; tomu odpovídá i fakt, že je uvedený koeficient používán i mimo otopné období, tedy celoročně.

[27] V napadeném rozhodnutí zůstalo rovněž nevysvětleno, jakým způsobem byl stanoven koeficient navýšení měrné spotřeby tepelné energie 1,2. Stěžovatel k tomu na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí pouze stručně uvedl, že příjemci dávek s velkou pravděpodobností bydlí ve starších zástavbách bez kvalitního zateplení, proto byla *detailním propočtem* určená spotřeba tepla navýšena o 20 %. O podrobnostech tohoto propočtu se stěžovatel již nezmiňuje.

[28] Z výše podané rekapitulace rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že jak úřad práce, tak stěžovatel prezentují výpočet hodnoty MUSTEVYT dvěma různými způsoby. Na jednu stranu vycházejí z *teplotního pásma*, v němž se nachází byt žadatele o dávku. Jediným podkladem k tomuto způsobu stanovení předmětného koeficientu je tabulka, jejíž výpovědní hodnotu relativizuje fakt, že pochází z blíže neurčeného zdroje. Na stranu druhou odkazují oba správní orgány na vyhlášku č. 152/2001 Sb., účinnou do 31. 8. 2007, která v § 5 odst. 1 písm. a) stanoví MUSTEVYT pro místnost o průměrné výšce stropu 2,7 m při vytápění násypnými kotli na tuhá paliva $0,7 \text{ GJ/m}^2$ (bod 1.), a při vytápění z ostatních zdrojů tepla $0,55 \text{ GJ/m}^2$ (bod 2.). Kromě těchto hodnot stanoví citovaná vyhláška také způsob výpočtu MUSTEVYT pro jinou výšku místnosti, jakož i alternativní způsob stanovení této hodnoty v závislosti na počtu „denostupňů“ (= počet dnů vytápění v otopném období násobený rozdílem vnitřní a venkovní teploty, pozn. soudu). Z napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí úřadu práce, však v tomto ohledu není zřejmé, proč správní orgány nadále používají hodnotu z již neúčinného předpisu a proč dosazují do vzorce pro výpočet měrné spotřeby tepelné energie na vytápění právě hodnotu $0,55 \text{ GJ/m}^2$, ačkoli vyhláška č. 152/2001 Sb. (jakož i vyhláška č. 194/2007 Sb.) stanoví i jiné hodnoty a způsoby jejího výpočtu. Správní orgány nepodaly ani srozumitelné a ověřitelné vysvětlení toho, z jakého důvodu navyšují celkovou spotřebu tepelné energie právě o 20 %.

[29] Výše uvedené závěry přitom nemůže vyvrátit ani stěžovatelova argumentace podaná v kasační stížnosti. Stěžovatel v jejím úvodu pouze předestírá obecná východiska právní úpravy poskytování dávek pomoci v hmotné nouzi a odvolává se na použití aplikačního programu, který jsou orgány pomoci v hmotné nouzi povinny používat [§ 52 odst. 3 ve spojení s § 65 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi]. Dále argumentuje tím, že důvod odnětí doplatku na bydlení žalobkyni nespočíval ve výsledku výpočtu měrné spotřeby tepelné energie, ale zejména ve snížení odůvodněných nákladů na bydlení v důsledku vrácení přeplatku za elektrickou energii. Tato argumentace je ovšem zavádějící. Existenci zmiňovaného přeplatku a jeho použití pro úhradu zálohy na elektrickou energii krajský soud nikterak nezpochybil; úhrada záloh na elektřinu ovšem tvoří jen část odůvodněných nákladů na bydlení, spolu s (mimo jiné) náklady na další energie využívané v domácnosti. Jejich výpočet prvoinstanční orgán provedl v odůvodnění svého rozhodnutí a právě proti tomuto výpočtu směřovalo odvolání žalobkyně. Tato námitka se tak zcela míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Stěžovatel jí totiž nepolemizuje se závěrem, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vnitřní rozpornost. Ze stejných důvodů nejsou relevantní ani okolnosti vývoje právní úpravy v oblasti pomoci občanům v hmotné nouzi, neboť ani tyto skutečnosti nejsou způsobitelné vyvrátit závěr krajského soudu o tom, že napadené rozhodnutí trpí výše uvedenými deficity.

[30] Nejvyšší správní soud dále nerozumí argumentaci stěžovatele, že při prvotním stanovení hodnoty MUSTEVYT se *podpůrně vycházelo* z vyhlášky č. 152/2001 Sb., přičemž po zrušení této vyhlášky k ní bylo *pouze přihlédnuto*, a proto *nevznikla potřeba úpravy koeficientu* MUSTEVYT (viz citace v bodu [13] tohoto odůvodnění). V této části je kasační stížnost nesrozumitelná,

pokračování

a zdejší soud se jí proto dále nezabýval. Dlužno dodat, že tato „námitka“ doslova kopíruje pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6), a krom toho, že není vlastní polemikou se závěry vyslovenými krajským soudem, jen podtrhuje výše vyslovený názor, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

[31] Stěžovatel dále namítá, že jednotný koeficient 0,55 GJ/m² byl do aplikačního programu zaveden proto, že nárok na doplatek na bydlení a výše této dávky se neodvíjí od konkrétní situace každého žadatele. Nejvyšší správní soud však ani v tomto bodě nespatřuje odpověď na klíčovou otázku, jaké úvahy vedly úřad práce a stěžovatele k tomu, že do vzorce pro výpočet měrné spotřeby tepelné energie dosadili právě tuto hodnotu. Jak ostatně uvedl také krajský soud, vyhláška č. 152/2001 Sb. i vyhláška č. 194/2007 Sb. stanoví různé hodnoty MUSTEVYT pro různé způsoby vytápění. Uplatňují-li tedy správní orgány pro předmětný výpočet pouze jeden koeficient, je potřeba odůvodnění použití konkrétní hodnoty o to naléhavější.

[32] Ze stejných důvodů nemohou obstát ani námitky týkající se navýšení spotřeby tepelné energie o 20 %. Nejvyšší správní soud chápe, že motivací správních orgánů k tomuto kroku bylo kompenzovat vyšší náklady na vytápění nedostatečně zateplených bytů, v nichž žadatelé o dávky pomoci v hmotné nouzi s velkou pravděpodobností často bydlí. Takovéto vysvětlení však nelze považovat za konkrétní a přezkoumatelné zdůvodnění, jakým postupem či *detailním propočtem* bylo dosaženo právě hodnoty 20 %.

[33] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[34] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, bez ohledu na jeho (ne)úspěch v řízení nemá, právo na náhradu nákladů řízení, neboť předcházející správní řízení bylo vedeno ve věci pomoci v hmotné nouzi (viz § 60 odst. 2 s. ř. s.) Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobkyni, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu